

VYDŪNAS

Gimdymo slėpiniai

7-as redaguotas leidimas

Vydūno draugija

Kaunas, 2018

Vaikų dalis iš tėvų jausmų-minčių gyvatos

Daug ką paaiškina tai, kad pagrindinė vaikų dalis gauta iš tėvų yra kraujas. Tik nelengva visa suprasti, kas kraujyje glūdi. Vokiečių poetas Gėtė sako: „Kraujas yra ypatingas syvas“. O tai žodis pilnas išminties.

Labai daug reiškia tai, kad kraują vaikai paveldi iš tėvų, o jie – iš bočių ir taip tolyn į praeitį. Kraujas yra gyvybės nešėjas iš pačios nematomos žmonijos pradžios iki mūsų dienų. Bet tuo toli gražu dar ne viskas pasakyta. Kraujas yra tarpininkas tarp kūno ir jausmų-minčių arba vėlės gyvatos, kuri savo ruožtu yra tarpininkė tarp kraujo ir sielos-dvasios. Atsiminkite tikrai tai, kas jau kartą sakyta, būtent, kad visi mūsų jausmai-geismai-mintys nuolat veikia kraują ir taip tarsi patys juo virsta. Kitaip sakant, kraujas prisisunkia tuo, ką žmogus jaučia, geidžia, mąsto. Kokia yra žmogaus gyvybė, kokio jo vėlė, toks yra ir jo kraujas.

Todėl vaikai iš tėvų per kraują gauna ne vien tik kūno gyvatą, bet ir, sakykime, širdies ypatybes. O tėvai savo širdies ypatybes paveldėjo iš savo tėvų ir taip toliau atgal. Iš vienos kartos į kitą persiduoda ta pati psichinė gyvybė, tas pats vėlės gyvatos turinys. Jis auga arba menkėja, skiriasi nuo kito tokio turinio ir taip gimsta žmonės su ypatingais jausmais, geismais, mintimis, būdais ir su ypatinga kalba. Tautos randasi, tarpsta ir nyksta. Ir taip naujai nuolat reiškiasi praeitų kartų gyvenimas, visas tėvų ir bočių vidus: jų linkimai,

geismai, jų širdis ir jų vėlė. O prie viso to dar prisideda atskirų žmonių dvasia-siela.

Todėl kraujas yra labai svarbus dalykas žmonių kartoms. Nebus per dažnai kartoti, kad jis būtinai turi išlikti sveikas. Vaikai visuomet paveldės tokį kūną ir kraują, koks buvo jų tėvų. Jeigu tėvų smegenys silpnos, jų vaikų nebus geresnės. Tėvams sergant plaučių liga, vaikai negali būti sveikais plaučiais ir t. t. Kiekvienas tėvų menkumas persiduoda vaikams. Tai tėvai visuomet turėtų atsiminti, norėdami gimtimi pasimėgauti.

Turėtų saugotis savo kūną nuodais silpninti. Visiškai neleistina, jei nėščios moterys geria nuodingus gėralus, kaip kavą, arbatą, alų, degtinę ir t. t. Tačiau retai kas joms tepasako, kad tie dalykai yra nuodingi ir gadina kraują bei vaisių. Netgi tikima, jog tokie gėrimai yra reikalingi. Ir dažnai patariama juos gerti. Mat nėščios moterys jaučiasi nesmagiai, ir širdis reikalauja keistų dalykų. Kaip labai apsiniaukęs yra sveikasis žmogaus supratimas ir pajautimas! Nėra išminties tokiuose patarimuose.

Bet apie tai turbūt jau užteks. Dar labai svarbu giliau pažvelgti į ryšius tarp tėvų ir vaikų. Vaikai iš tėvų paveldi ne vien tik kraują ir kūną. Ir nėra tikrai taip, kad kraują veikia tėvų minčių gyvata. Reikia tiesiog sakyti, kad vaikai paveldi dalį savo tėvų minčių. Labai svarbu tai suprasti. Kokie yra tėvų jausmai, manymas, mintys, tokie jie bus ir vaikuose. Čia kalbame apie tas žmogaus apraiškas, kurios yra skirtingos nuo sielos gyvybės ir

kurias vadiname jausmų-minčių gyvata arba trumpai – vėle.

Jausmų-minčių gyvata arba vėlė nėra patvari. Ji nuolat keičiasi. Kyla jausmai ir dingsta, atsiranda visokie norai, troškimai, geismai ir nurimsta. Ir vėl atplaukia mintis po minties, ir vėl kažin kur pranyksta. Tokia yra jausmų-minčių gyvata, kuri persmelkia kūną bei kraują ir nuolat jį judina.

Dalis tėvų jausmų-minčių gyvatos tenka ir vaikams. Aišku, kad motina daug daugiau savo vėlės gyvatos perduoda vaikams negu tėvas. Kokie yra motinos jausmai, geismai, koks jos manymas, toks bus ir vaikų vėlės gyvenimas. Motinos vėlės gyvata persmelkia jos kūną ir jo vaisių, kurį ji nešioja savyje visą laiką ligi gimdymo. Vaiko vėlės gyvata yra atitinkamos motinos gyvybės dalis. Todėl vaikai visuomet apreiškia tokius pat jausmus, linkimus, geismus kaip ir motina. Tėvas tik tiek tame dalyvauja, kiek jis motinai sužadina jausmų, geismų, minčių ir t. t.

Aiškiau pasidaro, kai žvelgiame į vyro ir moters gimties gyvenimą. Jeigu vyras savo moteryje dažnai sukelia gašlumą, tada, be abejonės, kūdikis bus tarsi gašlumu maitintas. Tėvai, pasiguosdami, kad jų maži vaikai linkę į nesveiką gimties gyvenimą, išduoda save. Vaikuose negali būti to, ko tėvuose nebuvo. Tačiau per vaikus regimai pasirodo, ką tėvai mokėjo paslėpti.

Dažniausiai vaikuose atsigimsta tos tėvų ypatybės,

kurios vyravo tėvuose pradėjimo metu. Jeigu tėvai tuomet buvo neramūs, neskaistūs, neteisūs, nešvarūs, o jų vidus suiręs, sukiuzęs, pilnas visokios bjaurasties, visa tai tampa vaikų savybėmis. Ir priešingai, jeigu tėvuose tuomet vyravo kilni ramybė, širdies skaistybė ir malonumas, jeigu jų išmintis buvo šviesi, jų norai teisūs, vaikai paveldi šias ypatybes.

Tačiau nereikia manyti, kad tėvams tereikia tik apsimesti gerai, teisiais, skaisčiais ir t. t. Akies mirksnio ūpai nedaug tereškia. Vaikai paveldi tik tas gyvybės bangas, kurios tėvams yra būdingos ir įprastos, o ypač – kylančias iš motinos širdies gyvatos. Jausmai, geismai, kurie tiktai kartais, kaip kokie svečiai, apsilanko širdyse, nepadarо didelės įtakos. Jie šiek tiek žmones veikia, valdydami juos pačiu pradėjimo metu. Tačiau nulems kasdienė motinos vėlės būklė, o ir tėvo, kiek jis savo širdies gyvenimu dalinasi su motina.

Iš viso to turbūt aiškėja, kaip labai tėvams, norint pradėti kūdikį, šalia geros kūno sveikatos reikalinga ir aukšta dora. Dabar regime, koks didis yra skirtumas tarp šiems laikams įprasto gyvybės pradėjimo ir to, kurio reikalauja gimties dėsniai. Ir nė vieno negalima apeiti, nes su Dievo dėsniais nesiderama. O gimties gyvenime kaip tik jie ir apsireiškia. Niekur jie taip nepasireiškia, kaip čia, kur vyksta kūryba. Kas nori tėvu arba motina tapti ir būti savo vaikų gerbiamas, turi tiems dėsniams paklusti.

Nepamirškime, kad tai, kas lig šiol buvo pasakyta, tėra tik maža vedusiųjų gyvenimo dalis. Bet kokia ji yra svarbi, rodo vien tai, kad tėvai nenorėdami kūdikio, naudojami stebuklinguoju gimties įtaisu vien savo geismams patenkinti. O kokie būna jų jausmai, geismai ir mintys, jei moteris pastoja! Jie tiesiog priešinasi augančiam kūno vaisiui. Nuolatos jie geidžia, kad jis žūtų. Netgi naudoja žoles vaisiui pašalinti! Ir gal nė nemano, kad tai yra žmogaus žudymas. Tėvai žudo savo vaikus! Kartais tam darbui pasitelkia gydytojus! Kai kas teisinasi tuo, kad moteris per silpna gimdyti. Bet kam tada susieina su vyru? Vaisius neužsimezga įsčiose, jei nebūna sueities. Todėl labai lengva išvengti apvaisinimo.

Kai kam atrodo, kad neįmanoma be gimties smagumų gyventi. Nei vyras, nei moteris netiki, kad be to galėtų apsieiti. Tuo jie visai aiškiai parodo savo doros lygį. Išeina, jog žmonėms nėra galima žmoniškai gyventi, o iš tokio gyvenimo kyla ne tik vyro ir moters ligos, bet ir ypatinga jų vėlės gyvata, dalis kurios tenka vaikui, tai yra jo paveldėta ūpų, geismų ir minčių gyvata. Negali ji būti kitokia, negu ji buvo tėvuose. Tai, kad vaikai iš mažų dienų linksta žudyman, kad dėl menkos priežasties nori tuoj kažką sunaikinti, kad tiek daug žmonių jau vaikystėje dažnai mąsto apie tai, kaip sau pasidarius galą, o kai kurie ir žudosi, nėra nuostabu. Jiems tai prigimta. Tėvai jiems tai suteikė pirm užgimimo.

Tokiu būdu beveik visos mūsų amžiaus nedorybės

atsiranda. Iš nesveiko kraujo, iš tėvų ligotumo gimsta vaikai su nesveikais sąnariais, neužaugos, kuproti ir t. t. Iš nelemto tėvų geismingumo ir gašlumo gimsta ir nesveika vaikų dora, kuri apsireiškia veiksmis, kurie tėvuose gal tebuvo tik polinkis arba geismas.

Nebūtų tiek visokių piktybių, jeigu vaikams tėvai nebūtų perdavę nelabumo. Vaikai visuomet yra tikri tėvų doros reiškėjai. Jie galėtų būti jų garbė, o dažnai yra jų gėda. Ketvirto Dievo įsakymo visai nereikėtų, jeigu tėvų širdis, jeigu visa jų vėlė būtų giedra ir skaisti. Žmogus ir nenoromis turi gerbti tai, kas kilnu, dora, – tai yra būtinybė. Tėvai turi tokius vaikus, kokie jie patys iš tikrųjų yra.

Nėra visi tėvai tokie, kaip čia rašoma. Gana daug žmonių gyvena taip, kad išlieka sveiki, ir apie juos galima kalbėti kaip apie dorus žmones. Tačiau ir šitie nusižengia prieš savo kūdikius. Dalykas tame, kad jie pradeda vaikus be tikro išjautimo to, kas atsitinka, mąnydami, kad jeigu bus vaikų – gerai, jeigu ne – tiek to.

Reikia suvokti, ką tai reiškia. Tokie tėvai beveik prilygsta tiems, kurie iš netyčių pradeda vaikus. Ir žinoma, jų vaikai jiems prilygsta. Iš prigimties jie yra netvirtai savo veikimuose ir per visą gyvenimą būna silpni. Gyvenime jie visuomet abejoja. Neturi tvirtos valios. Pradėdami ką nors veikti, jie nuolat svyruoja, kol nepraeina tinkamiausias laikas. Tokie žmonės nevykdo savo darbų galingai ir tvirtai.

Tikrasis žmogaus veikimas yra tas, kurį žmogus pildo, jame gyvendamas su visa savo asmenybe. Toks žmogus yra vientisas ir todėl didis, galingas, nors, kaip aiškinome, žmogus yra tikrai sudėtinga visokių jėgų sąranga. Vientisumas randasi, kai visam žmogaus gyvenimui vadovauja siela, o mintys, geismai ir kūno linkimai jos klauso.

Tai labai svarbu ir gyvybę pradedant. Vyras ir moteris turi pilnai pajauti šio ypatingo įvykio kilnumą. Abu turi iš savo meilės gausybės, iš savo geismo ir džiaugsmo, tarsi matyti išskylant naują žmogų, kuris būtų jų dviejų meilės vaisius ir kuriam jie nori draugiškai skirti savo gyvenimo širdingumą ir rūpesčius. Taip pradėti vaikai, dar kūdikiais būdami, pasižymės tvirtumu. Giedrai žvelgs jų akys. Rimtai, bet galingai jie kibs į pasirinktą darbą ir vykdys jį be jokio svyravimo. Tvirtybė ir galybė bus tiesiog regima iš viso, ką jie darys, nors tai būtų menki ir kasdieniai dalykai.

Bet kur yra tokių vaikų? Kur tėvai, kurie taip pradeda, – taip, kad jiems tokie vaikai gimtų? Galima nurodyti į gyvūnus. Jie gamina visiškai tam atsidėję. Karvė neprisileidžia buliaus, nebūdama pasiruošusi tapti veršinga. Bet skirtumas tarp gyvulio ir žmogaus yra labai didis. Gyvuliuose veikia didžioji gamta. Žmogui leista pačiam savaip visa padaryti. O jis, vargšas, yra neišmanėlis. Todėl ir pradeda lyg sapne.

Tai ir yra priežastis to, kad mūsų laikais nėra didžiųjų vyrų ir moterų, nėra tikrųjų laisvūnų, kurie, niekieno neprivirsti, valdo gyvenimą iš savo asmenybės gelmių, laikydamiesi tikrųjų gyvybės dėsnių. Mūsų Lietuvoj beliko beveik vien mažvyriai. Naudos būsimajai žmonijai jie neatneš. Todėl būtina lietuviams kitaip gimties dalykus suvokti. Lietuvių tauta atsigaus tik tuo atveju, jeigu dabartinė ir būsimoji karta pradės ir gimdys kitaip, būtent pilnai žmoniškai. Būdami patys savo norų ir valios viešpačiai, ir mūsų vaikai galės didėti. Galėtume žvalgytis, kur dar pasaulyje yra tokių dvasios bei kūno milžinų, kokių yra Lietuvoje.

Tokiam atsigavimui labai reikalingas giedras, tvirtas manymas. Mąstymas yra didžiausioji pasaulio galybė. Iš mąstymo kyla mintys. Jos sudaro tėvuose tikrą gyvatą. Dalis tos gyvatos tenka ir vaikams, kol nėštumo metu jie auga motinos kūne. Kokiomis mintimis tėvai gyvena, tokias pagrindines vėlės ypatybes paveldi vaikai. Daug daugiau, nei kraują ir jausmus, tėvai kaip paveldą vaikams perduoda savo mintis. Asmens gelmes pildo mintys. Jos yra pirmoji žmogaus asmenybės apraiška.

Visos gyvenimo apraiškos prasideda iš minčių. O kiekviena mintis giliai veikia geismus ir tuo pačiu kraują. Mintis tampa geismo prasme ir kraujo gyvybe. Visas žmogus prisisunkia savo mintimis. O jei yra aukštai iškilęs, jis visą savo prigimtį pripildo savo mąstymo galybe. Todėl labai lengva suprasti, ar žmogus

turi daug, ar mažai minčių; ar jis galingai, ar tiktai silpnai tegali mąstyti.

Visa žmogaus išvaizda, jo stotas, eiseną, kiekvienas jo judesys rodo, kokia yra jo minčių gyvybė. Todėl aki-vaizdu, kad tėvai tai perdavė savo vaikams. Vaikų asmens gyvata auga taip, kad pasidaro tinkama tokioms mintims, kuriomis tėvai gyvena.

Todėl, pavyzdžiui, jei tėvai daug mąsto apie turto susikrovimą, apie apgavystę, melą, nedorumą, neteislingumą, vaikai tai perima kaip paveldą. Tokių tėvų vaikai sunkiai pajėgia netapti apgavikais, melagiais ir tuo, kas tam prilįgsta. Kiekvienas žmogus žino iš patirties, kaip galingai jį valdo mintis, kurią jis savo sąmonėje maitina. Bet jei vaikui yra prigimta tam tikra minčių gyvata, pagal kurią ir jo smegenys yra augusios ir pasidariusios tam tikroms mintims priimti tinkamos, tada vaikas vargu ar begalės jų išvengti.

Ir šitame dalyke motinos asmens turinys labai svarbus. Prieš pradėjimą tėvo ir motinos minčių ypatybės vienodai persiduoda vaisingumo galioms, nes abu dalyvauja ir vienas kito minčių gyvenime. Bet po apvaisinimo motinos mintys ir visa jų gyvybė yra nepalyginamai svarbesnė.

Augantysis vaisius tiesiog kvėpuoja motinos minčių oru. Tėvas tegali tik prisidėti, pasirūpindamas, kad motinai ateitų kuo gražiausios ir kilniausios, maloniausios ir šviesiausios mintys. O motina būtinai turėtų mąstyti

vien apie tai, kas teisu, gražu, malonu. Taip abu tėvai ir tuo pačiu jų vaikas gyventų skaidrių, tyrų minčių erdvėje. Taip abu gimdytojai atliktų pareigą savo vaikui.

Žmogus negali veikti nieko kito, negu tai, į ką jo mintys krypsta. Kad žmonės tai gerai įsidėmėtų ir niekuomet nepamirštų! Tuomet jie pasirinktų geriausias ir tinkamiausias mintis ir jas maitintų, kitaip sakant, palaikydami jas savo sąmonėje kuo ilgiausią laiką, jomis pripildytų savo sąmonę. Mintys yra gyvi dariniai, kurie labai daug reiškia kiekvieno žmogaus gyvenime dabar ir būsimųjų kartų amžiuje.

Iš viso to, kas pasakyta, turbūt aišku, kad vaikas iš tėvų gauna ne vien kraują su visu jo turiniu, bet sąlygas ir geismams, ir mintims. Sunku įsivaizduoti, kiek daug tėvai vaikams suteikia, koks didis dalykas yra vedybos ir kūdikių pradėjimas. Paprastai tėvai reikalauja iš vaikų pildyti visokias pareigas. Bet nepalyginamai didesnės yra tėvų pareigos vaikams. Tos pareigos jiems yra užduotos jau nuo pirmųjų jų bendro gyvenimo dienų. Kiekvienas žmogus, kiekviena žmona visu savo kūnu ir krauju, visu savo asmeniu atsako už savo gyvenimą, savo pasielgimą prieš būsimąją kartą, prieš visą žmoni-ją. Visas tėvų gyvenimas, o ypač gimdymas yra slėpinys, kadangi jis yra visų dalykų kilniausias. Reikėtų tai pilnai išjausti ir niekuomet nepamiršti.

Vaikai tokių tėvų, kurie savo vaikus bus pradėję su pilnu savo pareigų ir gyvenimo galybių pajautimu, bus

tikrai sveiki ir kūnu, ir siela. Kaip kokie stebuklai jie gyvena tarp kitų. Dvasia, o gal ir kūnu jie bus milžinai. Iš skaisčių jų veidelių ir gyvų kaip žvaigždės akių žvelgs galingas manymas, o sieloj kaip gyva liepsna degs mąstymo ugnis. Ir jų protas bus nuostabus. Iš pat mažų dienų jie aiškiai skirsis nuo kitų vaikų. Jau lopšyje jie pasirodys protingi. Neverks, nerėks. Ramiai jie sau šypsosis ir žiūrės, kaip suvokti jiems naują aplinką. Tik išalkę ir nešvarūs tapę, jie reikalaus pagalbos. Bet apvalyti, pavalgydinti, jie gyvena ir žais, kaip išmintingi, kuriems nieko naudingesnio už žaidimą tuo tarpu daryti nėra galima. Nereikės tėvams naktimis budėti, pas gydytojus bėgioti, pirkti visokiausių vaistų ir maitelių, kurie šiandien vaikų maitinimui siūlomi, bet juos tik susargdina. Viso to neberekės.

Visa tai rasis iš tėvų gyvenimo, iš jų doros, iš jų skaistumo ir širdingumo, iš skaidrios jų minčių gyvatės. Tokius tėvus vaikai mylės be jokių įsakymų. Vaikai negalės kitaip pasielgti. Jie gyvai jaus, kas jiems iš tėvų yra tekę. Vaikai bus palaimingi visą savo amžių. Žydų įsakymas, kurį vadiname ketvirtuoju Dievo įsakymu, sako: „Gerbk tėvą ir motiną savo, kad tau gerai sektųsi ir tu ilgai gyventumei ant žemės“. Bet daug reikalingiau yra sakyti tėvams: gerbk žmoniškumą pradėjimo dėsniuose ir pildyki pareigas savo vaikams bei visai žmonijai!

Tik taip žmonija tegali atsigauti ir pasveikti. Nebūtų tad tiek ligų ir tiek luošų žmonių, nebūtų tiek negero-
vių ir kvailysčių. Sveikasis, tyrasis žmonių kraujas pats apsigintų nuo visų ligų. Nereikia į jį primaišyti, kaip tai šiandien beveik kasdien daroma, visokių nuodų ir nešvarumų, kurie tiktai jį teapsunkina. Nereiktų bausmių ir kalėjimų. Nebūtų tiek piktybių, iš kurių visi žinomi bjaurumai kyla. Skaistūs žmonių jausmai ir mintys būtų kaip koks dangus, kuriame žmonės gyvena. O skaistieji jų norai, šviesios ir doros mintys saugotų juos kaip tikri angelai.